

ního soudu v Praze ze dne 31. prosince 1919, jímž byl uznán vinným přečinem podle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stěžovatel namítá též, že broky nejsou nezbytnou životní potřebou, nýbrž spíše věcí přepychovou, sloužící rozmaru a kratochvíli bohatých vrstev — ale neprávem. Dle § 1 cís. nař. rozumějí se předměty potřeby movité věci, sloužící přímo neb nepřímo uspokojení životních potřeb lidí a domácích zvířat. Že broky jsou takovou věcí movitou, sloužící nepřímo, t. j. prostřednictvím honby, jež se nemůže bez nich obejít, ukojení potřeb lidských, netřeba ani ze široka vykládati. I kdyby honba byla skutečně jen kratochvíli bohatých vrstev a kdyby tyto vrstvy ulovenou zvěř ponechávaly jen pro svou potřebu — ač tomu tak není, poněvadž i taková zvěř (maso, kožešiny atd.) přichází do obchodu — přece nebylo by možno brokům upříti naznačené vlastnosti předmětu potřeby, poněvadž takto uvolnilo by se pro obyvatelstvo ostatní zejména to množství masa, a tedy předmětu lidové potřeby, na něž by jinak musily sáhnouti i takové kruhy zámožnější. Na rozdíl od dřívějšího stavu právního se pak neřádá, by šlo o předmět potřeby n e z b y t n é.

Čís. 229.

Předražování. Přečin dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. nestane se beztrestným tím, že pachatel projevil proti kupujícímu později ochotu, prodati mu předměty potřeby bez podmínky současné koupě jiného zboží. Lhostejno, zda pachatel sám, by mohl si opatřit požadované předměty potřeby, musel koupiti též zboží jiné.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 293 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Praze do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 23. února 1920, jímž obžalovaná Anna V. sprostěna byla dle § 259 č. 3 tr. ř. obžaloby pro přečin předražování podle § 13 zák. ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal obžalovanou vinnou dle obžaloby.

D ů v o d y:

Nalézací soud zjistil o obžalované Anně V-ové, že dne 18. listopadu 1919 v obchodě potravinami své dcery Anny S-ové, který vede, obstarávajíc sama nákupy i prodej, odpověděla Josefu J-ovi na jeho žádost, by mu prodala pět vajíček, jež viděl ležet v krámě na košatince a jichž měla ještě více v krámě, slovy: »Chcete-li těch pět vajíček, musíte vzít jednu čtvrtku másla, já je také jinak nekupuji, jinak vám vejce nemohu prodat.« a že teprve, když jí J. oznámil, že to udá, prohlásila, že by mu prodala bez másla jedno nebo dvě vajíčka, že však J., poněvadž másla

nepotřeboval a jelikož cena za vejce požadovaná byla vysoká, ničeho nekoupil. Přes to nalézací soud sprostil obžalovanou dle § 259 čís. 3 tr. ř. obžaloby pro přečin dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n. a odůvodnil výrok svůj v ten smysl, že obžalovaná, byť odepřela prodati pět vajec, nebude-li zároveň odebráno jiné zboží, totiž máslo, pak, když se Josef J. proti tomu ohradil, přece jen byla ochotnou prodati jedno nebo dvě vajíčka bez másla, takže prý skutková podstata uvedeního přečinu není dána, to tím méně, když prý obžalovaná byla s počátku nucena žádati, by J. s vejci koupil i máslo, ježto sama, jak nalézací soud za zjištěné pokládá, musila máslo koupiti, by od dotyčné prodávачky dostala vejce. Názor tento je zřejmě nesprávný a zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující proti rozsudku důvod zmatečnosti dle § 281 č. 9 a) tr. ř., vším právem vytýká, že výrokem tím bylo nesprávně použito zákona. Jeť nepochybné, že čin, obžalované za vinu kladený, spáchán a také dokonán byl již tím, když obžalovaná vůči J-ovi, který od ní žádal prodej oněch 5 vajec, prohlásila, že, chce-li je, musí vzít čtvrtku másla, neboť tím zcela jasně mu odepřela prodej vajec, tedy předmětu potřeby, pro případ, neodebere-li od ní jiné zboží, totiž máslo. Čin ten nestal se, jak má za to patrně soud nalézací, beztrestným tím, že obžalovaná projevila později oproti J-ovi ochotu, prodati mu část vajec bez podmínky současné koupě másla, to tím méně, když ochota ona týkala se pouze jednoho neb dvou vajec tak, že i tehdy obžalovaná vlastně setrvala pro případ opětné žádosti o prodej pěti vajec na stanovisku, původně zaujatém, tedy na odepření prodeje tohoto počtu vajec, nebude-li zároveň odebráno máslo. Ani té skutečnosti, že obžalovaná také musila máslo koupiti, aby dostala koupiti vejce, se dovolávati nelze, neboť otázka trestnosti jejího jednání nemůže odvislou činěna býti od té okolnosti, že se téhož činu dopustila i některá osoba jiná. Tvoří tedy jednání obžalované přičítaný jí delikt a bylo proto oprávněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti.

Čís. 230.

Ke skutkové podstatě přestupku dle § 516 tr. z. se nevyžaduje, by bylo veřejné pohoršení opravdu vzbuzeno.

(Rozh. ze dne 12. července 1920, Kr I 325/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Václava Z. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 516 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 tr. ř. nesprávné použití zákona, které spatřuje v tom, že nalézací soud zjistil pouze, že obžalovaný mohl předvídati, že si děvčata, na nichž předsevzal smilné činy, budou o nich navzájem vyprávěti, že to také povědí doma, že se jeho počínání rozhlásí a způsobí veřejné